

День Незалежності я зустрів з ангіною. 24 серпня просто неможливо залишатися вдома: святкові виставки та концерти витягають на вулиці навіть скептиків та незадоволених політичною ситуацією. Мені ж судилося попивати гарячий чай у компанії телевізора. Не дуже весело, - скажете ви? Так, «блакитний екран» друзів не замінив, але вперше за багато місяців змусив замислитися.

ПРО ЩО САМЕ, ЧИТАЙТЕ НА С. 3

Напередодні Міжнародного дня боротьби за ліквідацію расової дискримінації в Києві відбулися змагання під назвою «Футбол без расизму». Як зазначив один з глядачів - міні-футбол, проти міні-расизму. Проходив він у два тайми. Діти, представники 10 національностей, забили гол расизму, зігравши дружній матч з футболу на стадіоні ЦСКА. І хоча рахунок був 2:8 в нашу користь, перемогла дружба, як заявляють самі учасники. До речі це, вважається, ще одним етапом у підготовці до «Євро-2012».

Продовження на с. 7

«ЮН-ПРЕС»: ЯК УСЕ ПОЧИНАЛОСЯ

Історія цієї юнацько-молодіжної організації, яка дала Україні багатьох відомих журналістів, політиків, громадських діячів, починалася з піонерського штабу, який діяв у Київському палаці піонерів та школярів імені Миколи Островського.

Це було в далекому 1990 році. Після розпаду СРСР та зникнення комсомольських і піонерських організацій постала необхідність об'єднання талановитого київського школярства в організації «нового часу».

Саме у травні, в Палаці було створено своєрідний союз активістів колишніх штабів, які забажали стати юними кореспондентами, та журналістів газети «Молода гвардія» Асі Комської, Тамари Малькової, Ніни Жежери.

Результат не забарився: кожного ранку з радіоприймачів можна було почути голос першого юнкора Юрка Матвійчика (він, до речі, й зараз працює радіожурналістом), Ніни Жежери (Національне радіо, радіо «Ера»), яка була одним з перших журналістів-викладачів агентства, побачити репортаж журналіста-новинаря каналу «1+1» Сашка Шилка.

У травні 2011 року агентство «ЮН-ПРЕС» святкувало своє двадцятиліття. Як і 20 років тому, в агентстві «ЮН-ПРЕС» панує її величність Журналістика.

І дуже приємно, що сьогодні все більше й більше молодих людей обирають професію журналіста, вважають її романтичною, сповненою цікавих подій і зустрічей.

СОЦІАЛЬНА ЖУРНАЛІСТИКА: ЧИ ІСНУЄ ВОНА В УКРАЇНІ?

СОЦІАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ - ТЕ, ЩО Є У КОЖНІЙ КРАЇНІ, ТЕ, З ЧИМ ТРЕБА БОРОТИСЯ. ЦЕЙ ТЕРМІН ВКЛЮЧАЄ У СЕБЕ ТАКІ ПОНЯТТЯ, ЯК НАРКОТА АЛКОЗАЛЕЖНІСТЬ, ІГРОМАНІЯ, ПРОСТИТУЦІЯ, ВІЛ/СНІД, ТУБЕРКУЛЬОЗ, СИРІТСТВО, ДОМАШНЄ НАСИЛЛЯ, РАСОВА, ЕТНІЧНА ДИСКРИМІНАЦІЯ ТОЩО. ЦЕ - ПРОБЛЕМИ СЬОГОДЕННЯ, НА ЯКІ БІЛЬШІСТЬ ПРОСТО ЗАКРИВАЄ ОЧІ. ЗМІ, ЯК РУПОР, ЯКИЙ ДОНОСИТЬ ІНФОРМАЦІЮ ДО СУСПІЛЬСТВА, МАЄ ДОЛУЧИТИСЯ ДО ВИРІШЕННЯ ТАКИХ ПРОБЛЕМ. АДЖЕ ХТО, ЯК НЕ ЖУРНАЛІСТ, МОЖЕ ЗВЕРНУТИ УВАГУ НА ПОДІБНІ РЕЧІ, ПОПРОСИТИ ДОПОМОГИ У СОЦІУМУ, СФОРМУВАТИ ГРОМАДСЬКУ ДУМКУ?..

Що таке соціальні медіа? В нашій країні такий напрямок є не достатньо розвинутим, хоча соціальних проблем – як інформаційних приводів та питань для розв'язання – існує дуже багато.

П'ять «С», безсумнівно, є сьогодні основою для роботи усіх ЗМІ: скандал, секс, сміх, смерть, сенсація – те, чим «живуть» медіа, те, чим вони «кормлять» аудиторію. З телеекранів та перших шпальт газет всюди лунають ці «С», і, дуже часто, їх стає забагато. Проте медіа, які б вдало користувалися трьома «Д»: добро, допомога та довіра – замало. Але якщо певні ЗМІ й беруться висвітлити певну соціальну проблему, то дуже часто показують ситуацію в неправильному ключі. Наприклад, якщо мова йде людину, що потрапила в складні життєві обставини, перемогла їх і вийшла зі скрути, то тут замість добра – того, що допомогло людині вижити й подолати негаразди, журналісти кажуть: «скандал» або «сенсація». За допомогою підміни понять вони показують не те, яким стало життя людини, а яким воно було: поганим, скрутним, пов'язаним зі смертю, порушеннями закону, залежністю тощо. Медійники вміють користуватися і поняттям «довіра». Проте, не завжди – вірно. Вони входять у довіру до певного кола людей, аби дістати потрібні дані, а потім подають

отриману інформацію як скандал, сенсацію. Щодо допомоги, то, певне, працівники ЗМІ думають, що допомагають суспільству, беручись висвітлювати соціальні проблеми. Проте, через зовсім інше сприйняття реальності, ситуація подається неправильно, іноді – повністю протилежно, і грає не на користь, а навпаки, шкодить героям.

Тож, мені здається, що українські медійники мають навчитися правильно оперувати такими поняттями, як «добро», «довіра» та «допомога», і вірно розуміти соціальні проблеми, бачити не тільки їх причини, а й наслідки, не тільки минуле, а й майбутнє. Ще один момент – роль та завдання ЗМІ. ЗМІ регулюють етичні, моральні норми, мають так само регулювати і висвітлювати соціальні. ЗМІ по

праву вважають четвертою гілкою влади, а отже, медіа регулюють і правові норми. Це – певний суспільний обов'язок. Журналіст має бути відповідальним за кожне сказане та написане слово, а тому повинен чітко розуміти: що, коли, і як він каже або пише.

ЗМІ виконують роль «рупора влади». Інші ролі, які приміряють на себе медіа та представники різних суспільних аудиторій: коментатор, пропагандист, помічник людей, провокатор, лідер формування громадської думки, генератор суспільних ідей.

Саме через те, що ЗМІ формують громадську думку, вони мають долучатися до висвітлення соціальних проблем. Проблема нашого суспільства в тому, що більшість людей і досі не вміє адекватно сприймати соціальні проблеми. Люди з острахом реагують на такі слова, як ВІЛ та СНІД, жахаються тих, хто важкохворий (онкозахворювання, туберкульоз), цураються людей із обмеженими можливостями. Нам потрібні сучасні, правильні ЗМК, аби змінити це.

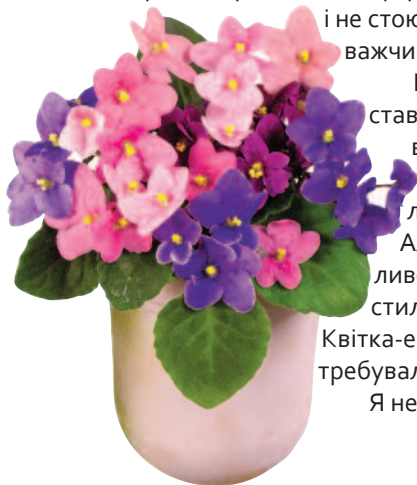
Соціальна журналістика відрізняється від звичайної тільки метою, проте методи роботи журналіста від цього не змінюються.

Олександра ГОРЧИНСЬКА

Хто я, хто?..

Роздуми НА ТЕМУ

Одного разу, прийшовши додому, я задумалась: а з чим я себе асоціюю? Я довго думала, ходила по кімнаті, придивляючись до різних предметів побуту. Мені було важко порівняти себе з кактусом чи вазою, адже я добра, не маю колючок і не стою на одному місці, або ж куди поставлять. Знайти себе в чомусь виявилось для мене важчим, ніж здавалось.

Геть втративши надію віднайти себе, я взяла свій нетбук і пішла на кухню за стіл. Поставила техніку на дерев'яну поверхню, і тут мій погляд впав на маленьку квітку на підвіконні. Її серцеподібне листя і несиметричні квіточки з чотирма пелюстками дивилися на мене. Ніжна, крихітна, тендітна фіолетова фіалка. Можливо, мене не легко назвати крихітною. Зріст метр сімдесят зовсім не легко назвати крихітним. Але мені фіолетово, або ж, скажу в тему, "фіалково" що про мене думають інші. Можливо, я, деякою мірою, егоїстка, як і фіалка: скільки б не доглядали, не поливали, не пестили-плекали все одно буду смітити. Але якщо мені не приділяти уваги - я чахну. Квітка-егоїст, що тут ще додати. Можливо, це так, але не має ідеальної квітки, яка б не потребувала уваги.

Я не досконала і не прагну бути нею. Я це я, ніжна, крихітна, тендітна фіалка.

Елеонора САЯПІНА

усе залежить від нас

День Незалежності я зустрів з ангіною. 24 серпня просто неможливо залишатися вдома: святкові виставки та концерти витягають на вулиці навіть скептиків та незадоволених політичною ситуацією. Мені ж судилося попивати гарячий чай у компанії телевізора. Не дуже весело, - скажете ви? Так, «блакитний екран» друзів не замінив, але вперше за багато місяців змусив замислитися.

Фішкою програми «Майже доросла. Щоденник 20-річної», яку телеканал СТБ підготував з нагоди Дня Незалежності, були міні-інтерв'ю з двадцятирічними юнаками та дівчатами про дитячі спогади (в контексті перших кроків України як держави), їх теперішнє й майбутнє та бачення розвитку країни. 20 років – час, коли людина відчуває свою всеспроможність і вірить у те, що може перетворити світ, але молоді люди всі як один заявили: «Я не думаю, що можу змінити Україну».

Звідки такий песимізм і громадянська апатія у людей, які за всіма законами історії мають бути найактивнішими й найбільше прагнути змін.

І яке майбутнє чекає Україну, якщо її цвіт облетів від перших труднощів, адже розчаровані люди не живуть, а існують, у них немає ні мети, ні прагнень.

Частково таку ситуацію можна пояснити сьогоденням: у державі немає освіченої й дієвої політичної еліти, яка б реально була зацікавлена в інтересах України. На-

томість маємо ховрашків, заведенням яких є набити щоки, й Людовиків IV, що всіма діями кричать: «Після нас - хоч повинь». Та Україною керує не імператорська династія – владу обирає народ. Як вдало сказала Юлія Мостова, «нам її не з Марсу завезли». Інша справа в тому, що обирати немає з кого. Парадокс – 20-річна молодь вважає, що змінити Україну зможе тільки наступна генерація. І так кожне покоління буде передавати іншому знамено перетворень, не наважуючись, а може просто не маючи бажання реально взятися за реформи. Адже завжди легше перекласти відповідальність на інших.

Хто першим пішов на Майдан шість років тому? Ну, звичайно ж, молодь. Їхнє натхнення, бажання змінити країну та надії об'єднувалися у такий потужний струмінь, що за його допомогою можна було гори звернути. І тут – поразка, застій. Але чи виправданя це? У 2004-му багатьом з них було по 14 років, та й кожне фіаско – це урок.

Країна очікує президента-

супергероя, який одним пальцем налагодить економіку й політику України. Та будівництво держави – справа колективна, і одна, навіть найобдарованіша політособистість докорінно нічого не змінить. Так, талановитий лідер потрібен, але проблема полягає в тому, що в державі відсутній цілий клас – компетентних й професійних політиків європейського зразку.

Питання – суперечливе. І кожен, мабуть, задумується: а чи справді від мене залежить, якою буде Україна? Думаю, що так. Бо державна корупція починається там, де закінчується особиста. А звідки ж взятися якісно новим політикам, якщо освіченість взагалі перестала бути суспільними орієнтиром? Один знайомий гультіпака якось «закинув»: «У країні жити погано, бо у нас влада така». А з тебе буде інакша? Починати треба із себе. Наприклад, з найпростішого. З постулату «Основ здоров'я» за 5 клас: викидати сміття в урну, бо критикувати місцеву владу за погане прибирання міста й

продовжувати смітити – це вже лицемірство. Україна – це ми, а не лише 450 депутатів Верховної Ради. І якщо прагнемо демократії – маємо пам'ятати, що це – влада народу, тому перш за все високу планку треба ставити до себе. Аксиома математичного характеру: політики виходять з народу, тобто, якщо люди будуть більш високорозвинені, влада буде такою ж.

Україна не проходить у двері Європи не тільки за економічними та соціальними параметрами, а й за ментальними: життя напоказ, розкіш заради заздрощів, гроші вищі за розум. Європейець не мислить такими категоріями, для нього найголовнішим є комфорт, а не розкіш.

Майже доросла? Та все-таки ж треба швидше дорослішати. Усе в наших руках. Очікувати дива не варто. Якими будуть і міста, й Батьківщина – залежить тільки від нас.

Борис ЗАЙЦЕВ

ВИПУСКНИКИ ТА ВИКЛАДАЧІ «ЮН-ПРЕСУ» - ДРУЗІ ЗОСІ

Влад Іваненко: «Нас вчили не думати шаблонно»

Випускник «ЮН-ПРЕСУ», Влад Іваненко, головний редактор журналу «Play Boy», ділиться з нами секретами свого успіху:

«Якщо ви будете жити і працювати за формулами – нічого путнього з вас не вийде. Пишіть щодня: чи погано, чи добре – але пишіть безупинно. Виробляйте свій стиль. Будьте зухвалими і всесильними. І, можливо, через 3-4 роки у вас вийде хороший матеріал, який не соромно показати читачам».

Олександра Горчинська, редактор «Міст-М»:

До «ЮН-ПРЕСУ» вперше прийшла, коли навчалася у 8-му класі, за порадою знайомих. Ще зі школи розуміла, що окрім того, як писати, більше нічим займатися не хочу і не можу. Тут мені допомогли розвинути потрібні навички, навчитися багатьом корисним речам. Окрім занять, ми багато їздили по нашій країні на екскурсії, брали участь у різних фестивалях та зустрічах. Тепер, коли «ЮН-ПРЕСУ» виповнюється 20, хочеться привітати кожного, хто протягом цього часу так чи інакше мав відношення до нього: викладачів, учнів, колишніх співробітників, друзів агентства!.. Адже кожен із нас вклав у агентство свою, унікальну, окрему цеглинку, зробив свій творчий внесок.

«Журналістами не стають – ними народжуються»

В основі будь-якої творчої професії лежить талант. В журналістиці, як у вокальному мистецтві: немає голосу – немає визнання. Та ця людина знає про неї все. Знайомтесь, викладач в інформаційно-творчому агентстві «ЮН-ПРЕС» Плахотнюк Наталя Іванівна.

Коли юна журналістка вчилася у 5 класі, у її школі багато років не відкривали їдальню. Та прийшов новий учитель, якому Наталя одразу дала прізвисько «галакою». В цей же день, посперечавшись з однокласниками, учениця вирішила якось виміряти зріст викладача. Залізши на стілець, вона чекала поки він зайде. Побачивши при вході дівчинку на стільці з лінійкою, здивований вчитель запитав: «Що ти там робиш?», на що маленька п'ятикласниця з ноткою серйозності в голосі відповіла: «Вас поміряти хочу». Викладач зняв допитливе дівчисько і почав урок. Першою до дошки пішла Наталя, та вчитель повісив з нею не дуже педагогічно: скориставшись своїм положенням,

він відплатив учениці двійкою за її маленький жарт. Тоді з великою жагою до справедливості, Наталя прийшла додому і написала, як вчитель повівся з учнем. Подруги взяли статтю в шкільну газету. Це була її перша робота. Прочитавши замітку, прийшов до Наталі Іванівни класний керівник і запропонував написати матеріал про шкільну їдальню. Ніхто не вірив в маленьку талановиту п'ятикласницю, та як тільки замітка вийшла в районній газеті, їдальню одразу відкрили.

Згодом, журналістика, як хобі, переросла в професію. Від першої публікації в газетах «Шлях до комунізму» (нині це газета «Новий день»), «Піонерська правда», «Молода гвардія» вона росла й ставала справжнім майстром своєї справи. З 1986 року, поринувши з головою в серйозну журналістику й працюючи в газеті «Молодь України», Наталя Іванівна відчула смак справжньої роботи журналіста. Пройшовши терени Афганістану, вона вперше зрозуміла, що іноді

журналістські навички заважають. Особливо, коли бачиш світ в іншому вимірі. Хотілось бачити одне, але це виявлялось зовсім не так, як ти хотів. І це було дуже нелегко, деколи навіть засмучувало...

Вже сім років працює Наталя Іванівна в інформаційно-творчому агентстві «ЮН-ПРЕС» і з радістю ділиться своєю формулою успіху: «Рух – весь час пошук. Не зупиняйся!»

Юлія ЗУБКА,
вихованка агентства

Богдана Юсипович, керівник телестудії «ЮНЬ»:

До «ЮН-ПРЕСУ» я потрапила не випадково. Ще з дитинства, коли всі мої друзі відпочивали від уроків та весело проводили час на вулиці, я їздила з сестрою до Палацу дітей та юнацтва на заняття із журналістики. Коли мені виповнилося дванадцять років, я самостійно записалася на гурток «Школа основ журналістики». Мене одразу захопив медіа-світ.

Тепер я повернулася у «ЮН-ПРЕС», але... вже викладачем. А ще через рік зайняла посаду керівника телестудії «ЮНЬ».

Кажуть, що ідеальна робота має приносити задоволення. І я можу без сумнівів сказати, що в мене – ідеальна робота.

Олег Козарно, випускник агентства, цього року на ЗОСю поїде вперше - із газетою «ССД» («Суворі Студентські Дні»).

РАСИЗМ НІКОМУ НЕ ПОТРІБЕН!

НАПЕРЕДОДНІ Міжнародного дня боротьби за ліквідацію расової дискримінації в Києві відбулися змагання під назвою «Футбол без расизму». Як зазначив один з глядачів - міні-футбол, проти міні-расизму. Проходив він у два тайми. Діти, представники 10 національностей, забили гол расизму, зігравши дружній матч з футболу на стадіоні ЦСКА. І хоча рахунок був 2:8 в нашу користь, перемогла дружба, як заявляють самі учасники. До речі це, вважається, ще одним етапом у підготовці до «ЄВРО-2012».

Звичайно вже якимось, що дівчата не можуть грати у футбол», – каже вона.

То що тут виходить, а тут вже не расова дискримінація, тут дискримінація жінки! Скільки мук вона виносить, у чоловіка вже був би давно больовий шок, від якого просто можна померти. Почнемо з колективу. Присутність, або відсутність, жіночої статі у чоловічому колективі - справа окремо взятого колективу. Якщо взяти, наприклад, типову чоловічу компанію, то в ній, швидше за все, присутні виключно чоловіки. Адже існує

них. Взагалі людство боїться змін, воно багато чого не розуміє. А коли ми чогось не розуміємо, ми починаємо дратуватись, злитись. Це неначе мавпочка, яка дивиться на себе в дзеркало, і не розуміє, що то дійсно вона.

У Конституції України статті 24 та 26 гарантують право на захист від дискримінації. Іноземцям і особам без громадянства надаються рівні права і свободи з громадянами України. Але, як то кажуть, на паркані теж багато чого написано. Що ми за нація тоді така, що не

«Всі діти світу грають в один футбол» - Конгрес національних громад України при підтримці «Fage» («Футбол проти расизму в Європі») намагається заохотити до поваги етнічного та расового розмаїття. Сприяє діалогу між підлітками з національних меншин, біженцями і юними українцями. Впливає на сприяння інтеграції біженців – жертв військових конфліктів.

Учасники акції говорять: «Якби у футболі був расизм, Рональдіньо та Мессі не стали б легендами», - Сергій Койнов, 19 років. «Футболу не потрібен расизм. І взагалі він нікому не потрібен», - Ельзара Галімова, 17 років. «Колір шкіри не впливає на гру. Спорт є спорт», - Яна Коробенко, 18 років.

Забити гол расизму... Як гарно сказано! А як же про дискримінацію, про неї вже забули? Адже у футбол грають лише хлопчики, дівчаток брати - то вже «каші наварити». Згадаймо американський фільм «Вона-чоловік». Комедія-комедією, але яка гостра проблема тут постає. Жіночу статтю вважали не здатною стати на одну ступінь з чоловічою. Проте, насправді, 17-річна дівчинка-Віолу грає у футбол краще, ніж будь-який хлопчисько.

Ксенія, якій всього 11 років чимось схожа на героїню з фільму. Вона теж дуже обожнює у футбол і грає досить непогано. Тільки, ось чому, не дуже її беруть до команди. «Чесно кажучи, я грала для себе.

певний стереотип-що пиво, футбол, рибалка і таке інше є справа чоловіча.

Отже, расова дискримінація! Що-

“ КНГУ – це всеукраїнська організація, створена у грудні 2002 року. Вона об'єднує національні громади України: румунську, польську, литовську, естонську, молдавську, болгарську, німецьку, татарську, ромську, вірменську, угорську та єврейську.

річно, відзначається Міжнародний день боротьби за ліквідацію расової дискримінації, але останнім часом в Україні зростає кількість злочинів проти іноземців, здебільшого – темношкірих. Це трапляється будь-де і будь-коли, навіть серед білого дня в людному місці. Расизм стає однією із серйозних проблем українців. Звичайно, поки що це не так поширено, як у інших країнах, проте, ми з легкістю можемо зайняти перші заблі.

Якщо логічно подумати, то можна дійти таких висновків, щодо виникнення расової дискримінації. Можна говорити, що расова дискримінація виникає через не підтримання пріоритетів тієї або іншої раси: релігійних, економічних, мораль-

може шанувати інших. Діяти за принципом стада, звичайно, може кожен. Проте, ми тим і відрізняємось від тварин, що маємо проявляти толерантність один до одного.. Та огляніться ж бо, на дворі ХХІ століття, вже давно минув кам'яний вік. «Homo Sapiens» – людина мисляча, проте, це якимось надто голосно звучить, краще сказати, людина, що здатна мислити.

Колір шкіри не має бути приводом для прояву агресії по відношенню до іншої людини. Інша справа, що представники інших народів і рас, які є гостями в нашій державі, не завжди є еталоном для наслідування. Їх поведінка дуже часто викликає певний протест.

Українці, як і багато інших народів, гноблять навіть самих себе. Проблема нерівності була завжди і напевно ніколи не зникне. Завжди були бідні і багаті, білі і чорні, красиві і виродки, розумні і тупі... Можна продовжувати цей список ще довго, але ви самі це все чудово знаєте. Майже кожен вважає себе розумнішим за іншого. Ну так цікавіше, напевно, жити, і ведуться постійні дискусії, за допомогою яких, у людей відбувається спілкування. По-іншому не виходить, на жаль.

Юлія КОСТЕНКО

КУРОРТ НА ВІЙНІ

Міст-М

Літо. В голову лізе купа думок про те, де і як краще провести ці спекотні дні. Хочеться пригод, цікавих подорожей, нових знайомств... Раптом задзвонив телефон. І через годину спілкування мама сказала, що її друзі з Ізраїлю запрошують нас у гості! На душі радість, адже я була там останній раз у 6 років, і дуже мало що залишилося в пам'яті. Ну ось, один дзвінок вирішив нашу долю.

Увесь липень пішов на підготовку документів, пошук білетів на літак... Це було найскладніше, адже повернутися додому треба було якнайраніше від початку вересня. Бо на вересень в Ізраїлі було оголошено війну з боку Палестини. Кожен день був на вагу золота.

Нарешті! Білети на руках! Валізи спаковано. Ледь доїхавши до аеропорту, ми побігли до зони митного контролю. Але через хвилину наші усмішки зникли. Суворі слова митника пролунали як грім серед ясного неба: «Вона не може летіти. Неповнолітнім, не зважаючи на безвізовий режим, необхідна віза. Або вписати дитину в паспорт батьків». Змінивши дату відльоту, зі сльозами на очах,

ми поїхали додому. В голову лізла неймовірна кількість думок... Чому? Навіщо? Що це може означати? Це знак? Це на краще, чи навпаки?... Ще враховуючи рівень нашого вміння накрутити себе, ці думки наводили жах!

Настав день відльоту. Зону митного контролю пройшли без проблем. Політ був неприємним, кожен 5 хвилин потрапляли в зону турбулентності. І ось, нарешті, те, чого я так чекала! Ми в Ізраїлі! Жарке повітря, тепле бурхливе море, друзі, подорожі, смачна їжа... Тут усе інакше, не таке як в Україні! Настав день екскурсії у Віфлієм. Проїхали через кордон до Палестинської автономії і тут нас попередили: «Будьте обережні, в країні неспокійно! Не губіться, тримайтеся один одного!» Ми, незважаючи на це, чудово провели час! Відвідали багато храмів, оглядових майданчиків, сувенірних магазинів і ще багато чого неймовірно цікавого! Повернувшись додому, в новинах почули жажливу звістку: без повідомлення війни почалися теракти на території Ізраїлю. Почалося все з обстрілу туристичного автобусу в Ейлаті (найпопулярніше місце для відпочину курортників). Того

дня загинуло восьмеро людей. Багато пораниених...

Серце було десь на рівні п'ят. Подруга заспокоювала мене тим, що від нашого міста це дуже далеко (ми жили в Ашдоді). Вона казала, що війна оголошена аж на вересень і без попередження, у серпні, в містах обстрілів не буде. Всі вклалися спати. Сталося те, чого боялися найбільше – о 5:50 ранку місто Ашдод розбудила перша сирена! Один лише страшенний гул вартий того, щоб від нього тікати, бігти світ за очі!... З переляканими обличчями всі побігли до бомбосховища. Вони там є на кожному поверсі у більшості жилих будинків.

В голові паморочилося... Міцно обійнявши мене, подруга вся тремтіла. Сусідський малюк сильно плакав. В голові лунали молитви. Останні секунди і - вибух, другий... Сльози на очах... 45 секунд, поки з Гази до міста летить ракета, напевне, найстрашніші секунди в житті кожного, хто відчув це на собі. 45 секунд є у мешканців міста Ашдод, щоб сховатися.

Після такого починаєш не просто цінувати життя, а кожен його секунду! Життєві цінності змінюються автома-

тично. Наступні 9 днів місто було немов мертво. Жодної людини на вулицях. У новинах пояснили правила поведінки в екстрених ситуаціях. В період обстрілів рекомендовано сидіти вдома. У людей виробилася нова швидка система переодягання: всі речі лежать так, щоб у разі сирени їх за секунду можна було одягти, в разі сирени. У бомбосховище ми бігали разів з 10. Ночі були страшними. Лекаєшся кожного звуку, кожного найменшого шороху. Ізраїль у відповідь робить обстріли території Гази. Але не по мирних жителях, як вони, а вибірково. Лише по точках, з яких ведуться обстріли в наш бік.

Але життя продовжується. В останні дні мого перебування в Ізраїлі ми вже майже спокійно виходили на пляж. Місцеві жителі не втрачають оптимізму і не дають падати духом гостям міста. За цю підтримку ми і трималися. Я дуже вдячна долі за такий серйозний урок у моєму житті!

Катерина КУПРІЄНКО

Всенародний День Батька

Вже 17 рік поспіль восени у Маріїнці (сцена «Мушля») проходять конкурси та ігри для дітей, молоді та всієї родини. Центральний парк перетворився у ціле місто забав: різні інтерактивні ігри, атракціони, солодощі, концерти, змагання та найприємніше – солодкі призи, подарунки та дипломи. Саме тому традиційна загальноміська культурологічна акція «Юнь Києва запрошує!» проходить під гаслом «Місто моєї мрії». Саме в рамках цієї акції і відбувся міжнародний день батька, метою якого є впровадження святкування цього дня на національному рівні, пропаганда здорового способу життя, командного духу, скаутського та волонтерського руху серед молоді.

Партнерами та меценатами акції були всі зацікавлені громадські та державні представники такі, як компанія «Ласка Київ», Дитячий Фонд ООН (ЮНІСЕФ), НСК «Олімпійський», Національна організація скаутів України, Київський Палац дітей та юнацтва, представником якого було Інформаційно-творче агентство «ЮН-ПРЕС».

Учасники конкурсу не тільки вчилися працювати у команді, але й брали справжні інтерв'ю, відповідали на цікаві питання, грали в різні ігри, спритно складали з предметів одягу шнур-канат та багато іншого.

Деякі команди навіть залишали побажання учасникам семінару. Більше всього підіймало настрої побажання від команди хлопців: «Я бажаю вам отримати усі акції компанії Microsoft».

Організатори акції переконані, що впровадження в Україні святкування Всенародного Дня Батька на національному рівні сприяє популяризації важливості ролі чоловіка як батька у сім'ї, а також залучити чоловіків до відповідального батьківства.

Події

Елеонора САЯПІНА

Кияни – кращі в радіопеленгації

14 – 18 вересня в Криму відбулися 20-ті Всеукраїнські змагання з радіопеленгації. Захід проходить щорічно в різних регіонах України. Цього року учасникам пощастило, адже вони мали змогу не лише позмагатись, а й відпочити на березі Чорного моря поблизу біля міста Керч за рахунок організаторів.

У змаганнях взяли участь 88 юних радіопеленгаторів зі всієї країни.

Сама радіопеленгація – це військово-технічний прикладний вид спорту. Змагання ж включають пошук замаскованого радіоприймача за допомогою спеціальних радіоприладів. Переможцем стає учасник, що справився найшвидше.

«Уявіть, що ви радистка Кет і маєте знайти партизанську схованку за допомогою радіосигналів і приймача, - так описав мету пошуків Юрій Михайлович Маліновський, переможець міжнародних змагань, майстер спорту міжнародного класу, викладач КПДЮ (Київський Палац дітей та юнацтва) і професійний фотохудожник. – У 1965 році я почав брати участь в конкурсі. В 1966 став призером, через рік я вже був чемпіоном України, в 1968 майстром спорту. Моєю метою була поїздка до Артеку. А зараз я є головним суддею Всеукраїнських змагань з радіопеленгації. Ці змагання є перспективою для майбутніх військових, а випускники радіогуртків часто стають курсантами військових навчальних закладів».

Незважаючи на велику конкуренцію цього року перемогу здобула збірна КПДЮ. Головний тренер збірної прокоментувала результати так: «Переможцями стали Костенко Вікторія (1 місце в категорії 18 річних), Коноплицька (1 місце в категорії 14 річних), Бондаренко Анастасія (2 місце в категорії 16 річних) та брати Владислав (1 місце в категорії 18 річних) і Володимир (3 місце в категорії 16 річних). Переможці були нагороджені медалями і позитивними враженнями».

Дарина ХИЖКО

Головний редактор: Олександра ГОРЧИНСЬКА

E-mail: gor4inskaia@ukr.net

Шеф-редактор: Наталія ПЛАХОТНЮК

Верстка: Олександра ГОРЧИНСЬКА

Газета «Міст-М».

Наклад: 100 примірників.

Свідоцтво про реєстрацію від 21.02.2002 №5883.

Адреса редакції: м. Київ, вул. І. Мазепи, 13.

Тел./факс: (044) 280-92-91

E-mail: news.mist.m@gmail.com

За всі матеріали, опубліковані в газеті, редакція відповідальності несе.

Думки авторів майже завжди збігаються з думкою редакції.